

Ладины тѣ и Колѣдны тѣ пѣсны съ игроводы тѣ имѣ заедно, кои то народъ исплънѣва свято и до днѣсь, въ Колѣдванье то и въ Ладуванье то, сж остатки живи отъ тѣхъ древны времена.

Наша та повѣстность и стари тѣ ни пѣсны доказежъ явно: чи Българи тѣ войници кога то отхождали на бой, отхождали съ пѣсны, какъ то и кога то ся врѣшталы побѣдоносци; народъ же гы съпровождаль и посрѣшталъ съ пѣсны, и дѣвишки ликъ съ цвѣты и вѣнцы пѣялъ е задружно.

Великий Симеонъ, кому народъ е съхранилъ пѣсень и до днѣсь и пѣе го: ой Семо, Семо, българскы царю,*) кога ся е заврѣшталъ отъ Царыграда побѣдоносець, народъ отъ сѣкадѣ излѣзваль съ пѣсны да го посрѣшни; а дѣвишки ликове, съ бѣло ублѣчены млади дѣви, съ шиты полы по бѣлы сукманы, съ златокрайкы привѣзкы, съ зелены на кръста опасы, носили сж вѣнцы въ рѣцѣ и пѣяли сж сладкокрайны пѣсны въ славѣ великому царю и побѣдителю Ромео-грѣковъ царю Симеону! Народъ е постилалъ по поды (пѣтишта, улици) обично лѣтѣкъ, на онова мѣсто по кое то е минуваль царь, какъ то и младоженцамъ въ голѣмы тѣ свадбы.

Повѣстность та съхранила чи Пѣяни тѣ нѣсж ся никакъ покорили Александру Македонскому, нѣ имали сж своего царя, и Александръ гы е ималь спомоштницы кога е воюваль въ Азиѣ, дѣ ся сж тии били отлично. Имя то же Словіанъ, Словіанинъ или Словенинъ послѣ Александра Македонскаго ся явѣва въ повѣстность тѣ, и то, по нашему мнѣнію, не е друго, нѣ равно съ Пѣяни; *παλανίζω*, пѣж побѣдоносно словѣ или славѣ е се едно. Съхранило ся е іоште и въ повѣстность тѣ чи ушь Александръ великий былъ даль това имя Славіани, славни въ бранѣхъ, нѣкому си тракийскому народу кой съвоюваль съ него въ Азиѣ!

Ако разглѣдаме разсѣдительно, виждаме чи имя то Словени за първы пѣть ся поіавѣва отдаваемо Македонскимъ Българамъ отъ дѣ и святобългарскы чърковенъ старъ іазыкъ е зѣлъ имя то Словенскы іазыкъ, какъ то и чърноризецъ Храбръ тѣй го нарича. Отъ послѣ же сж го присвоили и други тѣ съ приѣмванье то на чърковно то писание, а най-паче Руси тѣ, приубрѣжвши го на Славіанскы, кое е и до днѣсь остало въ писменны іазыкъ. А рускый самый народенъ старъ памятникъ, (кой то ся види да е былъ въ първобытность написанъ на чистъ старобългарскы іазыкъ, а отъ послѣ порусень нѣшто си), Нестороваіа лѣтопись, явно говори чи Словени тѣ за дълго врѣмя живѣли около Дунава и послѣ ся разпрострѣнили по други мѣста; какъ то и въ великорускы тѣ народны стары пѣсны ся възпомянува Дунава и вѣнограды кои никакъ не сжштествуюжъ въ Великѣ Русіѣ!

Имя то Словіанъ, Словіанинъ или Словенинъ е приложено на старонародно то ни имя Българинъ, кое въ първобытность си е значило: Беріаштыи, сѣіаштый, Житъ или Житовъ, (множ. бр. Житови), познатое обшто имя *Aryas* = орачъ, ідіаштый жито или бългуръ, бльгуръ и булгуръ; а послѣ приносно чловѣкъ или народъ избрѣтшый орачество, сътворившый себе постоіанны жилишта, общественны обвѣзаности и законы, и питающтый ся съ събрано благо, (бльгуръ) а нѣ вѣкы съ корены и дивы плодове, какъ то е имало други племена кои сж живѣли іоште по дивъ начинъ, т. е не оряшти и не сѣіашти.

*) Вишь въ счичение то: Нѣколко рѣчи о Асѣню първому и проч., цѣлѣ пѣсень обнародованѣ.